

Impresso
Especial

991218797-8/2007 - DR/PR
Associação de São
Basílio Magno

Remetente - Return to:
Cx. P. 02- 84400-000 Prudentópolis - PR - BRASIL

ПРАЦЯ

PRACIA

N° 22 (6559)
ANO MMXVII

ЧИСЛО 22 (6559)
PIK MMXVII

Прудентополіс, 16-го - 30-го листопада 2017 Б. року

Prudentópolis, 16 a 30 de novembro de 2017

ПАПА ФРАНЦИСК ВСЛІД ЗА БЕНЕДИКТОМ XVI: ХРИСТОС ПРОЛИВ КРОВ ЗА «БАГАТЬОХ» - НЕ ЗА «ВСІХ»

Однією із суперечливих тем в літургійних перекладах є фраза, щодо якої літургисти сумніваються як правильно перекласти: Христос пролив кров за «всіх», чи за «багатьох» (ориг. «pro multis»).

Під час Літургії на спомин усіх кардиналів та єпископів, що померли впродовж минулого року, Папа сказав: «Багато тих, котрі встануть для вічного життя слід розуміти як «багато» тих, за кого була пролита Христова кров». Як інформує «Стих», у розданому тексті для цієї Літургії працівники Ватикану вжили переклад «багатьох».

Франциск додав, що «для багатьох» краще виражає ідею того, що люди в своєму житті повинні зробити вибір – бути за Бога чи проти Нього.

«Пробудження від смерті не є, само по собі, поверненням до життя», - додав Папа. – «Дехто пробудиться до вічного життя, а інші – до вічного сорому».

Оскільки текст Літургії перекладався народною мовою, літургисти дискутували на тему як краще перекласти слова «pro multis» в молитві на Освячення дарів. Ці слова дослівно означають «за багатьох», однак багато літургистів переклали їх своїми мовами як «за усіх».

У 2006 році Апостольська Столиця видала інструкцію, в якій зазначено, що від того часу в усіх редакціях Римського Месалу слід перекладати ці слова як «за багатьох», вказуючи також, що це найбільш відповідний переклад

оригінального грецького виразу «λερόι τολλών» в Матея 26,28.

Ця зміна викликала протистояння в певних країнах, а найбільше – в Німеччині, що надихнуло Папу Бенедикта XVI написати в 2012 році особистого листа з поясненням чому єпископам слід прийняти новий переклад.

Нова німецька версія тексту

Літургії була видана, однак офіційно її так і не прийняли.

Коли раніше цього року Папа Франциск видав документ «Magnum Principium», надаючи більше влади щодо перекладів місцевим єпископським конференціям, кардинал Рейнхард Маркс сказав, що німецькі єпископи відкинуть нову версію тексту.

Як зазначає Catholic Herald, в 2007

році Єпископська конференція Аргентини, яку на той час очолював кардинал Хорхе Бергольйо, погодила нову версію перекладу. У цій версії містилась фраза «за багатьох», а не «за всіх».

Апостольський Престіл, Папа Римський Франциск - Ватикан

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЄПІСКОП ПІДТВЕРДИВ ПОЗИЦІЮ ЄПАРХІЇ ПРО ЗАБОРОНУ ХРИСТІЯНСЬКОГО ПОХОРОНУ ДЛЯ ГЕЇВ

Правлячий Архирей Медісонської римо-католицької єпархії (штат Вісконсін) преосвященний владика Роберт Морліно, попри жорсткий тиск ЗМІ, в черговий раз підтвердив заборону християнського похорону для нерозкаяних гомосексуалістів, зазначивши, що така заборона є безпосереднім Вченням Церкви, повідомляє LifeSite.

У жовтні цього року владика Морліно видав розпорядження, звернене до священників Медісонської єпархії, у якому було зазначено, що «обружені» і

нерозкаяні гомосексуалісти не можуть бути поховані за християнським обрядом, оскільки це на пряму забороняє Кодекс канонічного права каноном 1184.

Після цього розпорядження єпископ Морліно опинився під шквалом нападів зі сторони ЗМІ та ЛГБТ товариств. Та попри неймовірний тиск владика Морліно у коментарі для EWTN підтвердив свою позицію у цьому питанні.

Редакційне Editorial

ПІДВАЛИНИ ДОБРОГО ХРИСТИЯНСЬКОГО ВИХОВАННЯ В РОДИНІ

Використовуємо на цю рефлексію думки отця Павла Рікардо (Павло Рікардо де Азевідо Жуніор, Знаний коротко тільки як Отець Павло Рікардо, це католицький священник, професор в університеті і знаний зі своїх рефлексій на різні християнські теми). Він говорить і пише на різні теми які повинні цікавити всіх вірних християн. Його статті є серйозні, глибоко християнські, важливі для цілого суспільства яке журиться про добре християнське життя, а головню коли йдеться про християнські родини. Ця тема на яку звернемо вагу і будемо коментувати виступає від наголовком - "Як бути християнською родиною", публікована в його сайті під заголовком: "Для нічого не можемо давати більше вартості як для Христа".

Центральна думка рефлексії має на меті підкреслити, що коли хочеться приготувати дитину до гідного життя, не вистачить постачати для неї тільки земське, хочби й найкраще, як гроші, науку, добре становище, коли не дасться їй доброго християнського виховання. Батьки, для яких на першому місці поручена місія виховувати людей, мають перед собою велику й важну відповідальність. До їхнього обов'язку належить постачати для дітей добре харчування, утримувати в родинному домі, старатися про потреби щоденного життя, про інтелектуальне виховання і т. п. Але найвищий обов'язок, це виховання в християнському житті. Не занедбуючи земських потреб про які згадано вище, батьки мусять пильно старатися про добре релігійне виховання. І це повинно займати перше місце в християнській педагогії залежної від батьків, бо для нічого не послужить журба про всі інші потреби земські коли не буде даватися дітям те, що належить до їхньої духовності й до вічного життя.: "Що pomoже людині коли би вона й здобула цілий світ, а занестила свою душу" (Мк 8,36). Не можемо ніяк забувати, що найважливіше для кожної людини це її

вічність. Людина не родиться для цього світу, але для іншого, для вищого життя; не лише для часового, а для вічного. Ця справа становить перед всіма великі виклики. Коментувати широко про ці справи вимагає багато часу й простору. Тут принаймні в коротких думках згадаємо на деякі точки на цю тему, щоб сугерувати лише деякі загальні вказівки, які зможуть послужити для родин застановитися над тим їхнім великим обов'язком. Принаймні деякі загальні думки і правила конечні, щоб батьки могли над ними застановитися і думати серйозно про справу християнського виховання.

Щоб виховання духовне і релігійне було всеціле муситься брати під увагу наступні точки: Святий обов'язок виховувати. Призначення батьків не є лише привести на світ дитину, її спровадити до дорослого віку аж доки вона сама буде готова дбати про всі потреби. Священний обов'язок християнських батьків це дати добре християнське виховання. Без якого все інше тратиться вартість; практика християнського життя в родині, де би батьки й діти виростили в такому дусі разом, заохочуючи й спомачаючи себе взаємно; важливий є добрий приклад старших в родині, головню батьків; пильне чування над тим які звичаї і привички діти набирають, до чого привикають і що собі приготують для свого майбутнього життя; хто любить, справляє помилки і тому в справі виховання не може обійтися без того, щоб вказувати дітям на їхнє недобре поступування і справляти помилки.

Для батьків Бог поручає дітей і їхнє виховання й тому вони в цій справі виконують не свою волю, але Божу, бо діти це не повна власність батьків, але над ними першу владу має Бог і він має свої плани супроти дітей, а батьки обов'язані старатися відкрити які є ті Божі плани і помагати їм їх сповняти.

О. Тарсикій Залуцький, ЧСВВ

Como Ser Família Os Pilares da Boa Educação Cristã

Servimo-nos neste edital da reflexão do Padre Paulo Ricardo (Paulo Ricardo de Azevedo Júnior, mais conhecido como Padre Paulo Ricardo, é um sacerdote católico, escritor, professor universitário e apresentador brasileiro). Aborda temas de interesse geral com seriedade e vale a pena transcrever suas reflexões para quem se interessa com assuntos sérios, profundamente cristãos de interesse de toda a sociedade que visa o bem das pessoas famílias e do país. Esta reflexão trata do tema – como ser família, publicada no site do Padre Paulo Ricardo - *Equipe Christo Nihil Praeponere (para Cristo nada à propor - a nada dar mais valor que a Cristo)*

De nada adiantaria assegurar aos filhos prosperidade temporal, se nos descuidássemos da alma imortal que eles possuem e do destino eterno que eles terão.

Os pais, a quem em primeiríssimo lugar foi confiada a missão de educar os seres humanos, têm nas mãos uma grande responsabilidade. São tarefas deles, por exemplo, proporcionar aos seus filhos uma boa alimentação, acolhê-los no próprio lar, satisfazer suas necessidades corporais, cuidar de sua formação intelectual etc.

O ponto culminante, porém, de toda a educação familiar está na formação religiosa. Sem diminuir nenhum dos outros aspectos — alguns dos quais estão intimamente relacionados com a educação religiosa —, é esta última que ocupa o primeiro lugar em

toda a pedagogia cristã. Porque, afinal, de nada adiantaria assegurar aos filhos prosperidade e bem-estar temporais, se não nos preocupássemos, antes de tudo, em assegurar-lhes a vida eterna. "De que vale ao homem ganhar o mundo inteiro", perguntava Nosso Senhor, "se vem a perder a própria alma?" (Mc 8, 36). Não podemos jamais esquecer-nos que, no fim das contas, **o homem não nasceu para este mundo, mas para o outro; não para o tempo, mas para a eternidade.**

Acontece que, ao tocarmos neste assunto, o cenário que se descortina ante nossos olhos afigura-se imenso e desafiador. Seria, de fato, impossível abordá-lo com a extensão que ele merece, pelo que deveremos nos contentar com algumas ligeiras indicações, as quais serão suficientes, todavia, para orientar os primeiros passos que devem ser tomados no seio do lar.

Para ser completa, uma formação espiritual ou religiosa deve abarcar seis pontos principais:

A grave obrigação de ensinar; A prática da vida cristã; A importância do bom exemplo; A vigilância de quem cuida; A correção de quem forma; O castigo de quem ama.

Євангельське Читання**Нед 25^а: Лк 10, 25-37**

І ось якийсь законовчитель устав, щоб його випробувати, та й каже: “Учителю, що мені робити, щоб вічне життя осягнути?” А Ісус мовив до нього: “В законі що написано? Як там читаєш?” Озвася той і каже: “Люби Господа, Бога твого, всім серцем твоїм, усією твоєю душею і всією силою твоєю і всією думкою твоєю; а ближнього твого, як себе самого.” “Ти добре відповів”, сказав (Ісус), “роби це й будеш жити.” Та той, бажаючи себе самого виправдати, каже до Ісуса: “А хто мій ближній?” Мовив тоді Ісус, кажучи: “Один чоловік спускався з Єрусалиму до Єрихону й потрапив розбійникам, що його обдерли й побили тяжко та й пішли геть, зоставивши півмертвого. Випадком ішов якийсь священик тією дорогою; побачив він його й, збочивши, пройшов мимо. Так само й левіт прийшов на те місце, глянув на нього й пройшов мимо. Але один самарянин, що був у дорозі, зненацька надійшов (на нього) й, побачивши його, змилосердився. Він приступив до нього, перев'язав йому рани, полив їх оливою і вином; потім посадив його на власну скотину, привів до заїзду й доглянув за ним. На другий день він вийняв два динари, дав їх господареві й мовив: Доглядай за ним, і те, що витратиш на нього більше, я заплачу тобі, коли повернуся. Хто з цих трьох, на твою думку, був ближнім тому, що потрапив розбійникам у руки?”

Він відповів: “Той, хто вчинив над ним милосердя.” Тоді Ісус сказав до нього: “Іди і ти роби так само.”

З послання Св.Павла до Єфесян - 4, 1-6

Отож, благаю вас я, Господній в'язень, поводитися достойно покликання, яким вас візвано, в повноті покорі й лагідности, з довготерпелістю, терплячи один одного в любові, стараючися зберігати єдність духа зв'язком миру. Одне бо тіло, один дух, а й в одній надії вашого покликання, яким ви були візвані. Один Господь, одна віра, одне хрищення. Один Бог і Отець усіх, що над усіма й через усіх і в усіх.

Притча відноситься до всіх нас, до простого народу, до священиків і єпископів, до духовенства, до всіх, бо всі мають творити одну родину, родину Божу, в якій панує злагода, братерство, любов. Як колись так і нині вигляде, що багато людей уважають, що вони звільнені з обов'язку любові до ближнього, а їм мав би практикувати тільки дехто, простий нарід. В притчі, священик і левіт може й не мали як допомогти нещасному й було для них майже неможливо порятувати на місці. Але не було їм заборонено приступити до покаліченого, поглянути на нього, дати якусь підтримку й опісля піти та повідомити тих, хто відповідальний за ці справи. Але вони вважали себе за великих, за не знати яких, щоб любити. Може й це діється нині в Церкві Христовій, де багато журби й старання тільки про те, щоб встановляти закони, виписувати правила, як це робили старозавітні священики й левіти, але ніякого або мало старання, щоб практикувати любов, так як Христос практикував і навчав нас як її практикувати. Виглядає, що є більше журби в Церкві, щоб зберігати обряди між виконувати Божу заповідь любові. Видиме явище нині в Церкві, де нарід відступає від Церкви, від віри, Божі храми порожніють а журба в багатьох тільки про збереженні всяких приписів, які практикувалися тому тисячу

або й більше літ. Чи не так поступали фарисеї і книжники, про яких Ісус сказав, що занедбують Божу заповідь, те, що головне, а стараються тільки про те, щоб зберегти свої традиції? (пор. Мт 15,3,6, Мр 7,8-9).

Наука тут ясна для всіх. В Христовій Церкві не тільки деякі покликані любити а всі, старі й молоді, мудрі й невчені, багаті й бідні, священики, єпископи, урядовці і підданні.

Запитання: чи відрадніше буде нам стати перед Богом як ті, що стисло зберігали обряди й людські приписи чи як ті, що практикували Божу заповідь про любов і були милосердними самарянами, а не строгими педантами щодо людьми встановлених приписів?

Святий Павло в листі до Єфесян підтверджує те чого навчав і нині бажає від всіх нас Ісус: бути одним тілом, одною родиною, жити духом покорі й лагідности, з довготерпелістю, терплячи один одного в любові, стараючися зберігати єдність духа зв'язком миру.

о. Тарсікій Залуцький, ЧСВВ

A parábola refere-se a todos, ao povo simples, aos sacerdotes e bispos, às pessoas consagradas, todos deveriam viver como membros de uma família de Deus. Como nos tempos de Jesus, assim hoje parece que há muita gente que vive como se estivesse isenta do dever de amar o próximo, que fica reservado apenas para alguns, preferencialmente ao povo simples e aos leigos. O sacerdote e o levita talvez não tinham possibilidade de socorrer o pobre moribundo, mas não lhes era proibido aproximar-se dele, ver o seu estado, consolar e avisar os responsáveis para socorrê-lo. Mas, pelo que parece, eles se consideravam livres de praticar caridade e achavam que o seu dever era apenas impor leis e normas e exigir o seu cumprimento, sem fazer nada pela prática da caridade tão importante à qualquer humano. Tem-se a impressão que alguns responsáveis pela vida da Igreja têm uma única preocupação, a de observar ritos e leis humanas, sem colocar em prática a lei divina da caridade. Muitos fiéis hoje estão abandonando a Igreja, perdem a fé, os templos de Deus ficam se esvaziando, mas a preocupação dos responsáveis pelos fiéis é cuidar da observância das leis e prescrições que foram inventadas há séculos pelos homens. Era assim que procediam os fariseus e outras autoridades religiosas de Israel tão criticados por Jesus por se preocuparem mais em purificar vasos, lavar as mãos antes das refeições e praticar tantas coisas inventadas pelos homens, mas desprezar as leis de Deus (Cfr Mt 15,3,6; Mc 7,8-9).

A mensagem, entre outras tantas que Jesus quis nos ensinar nesta parábola é clara. Pensemos bem: será que a observância dos costumes e das leis humanas sem caridade vai nos justificar diante de Deus? Teremos que responder diante de Deus não somente como os que praticaram ao pé da letra as prescrições humanas, mas principalmente como os que praticaram a lei de Deus sobre o amor para com todos, como nisso insiste o Papa Francisco e experimenta alguns ensaios para quebrar essa mentalidade de sermos robôs mecânicos e a Igreja ser um conjunto de prescrições milenares humanas que hoje não têm sentido? Leis e costumes, tradições devem ser respeitados, sim, mas nunca podem substituir a lei do amor

São Paulo, na epístola aos Efésios confirma tudo o que ensinou e continua ensinar Jesus: ser um corpo, uma família, viver com espírito de humildade, bondade, paciência, suportando os defeitos uns de outros, vivendo na unidade e em paz com todos.

Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM

EXPEDIENTE
“P R A C I A”
Jornal Ucraino-Católico Publicado
no Brasil
Registro no INPI - Nº 2509881
Український Католицький
Двогизневік у Бразилії
Передплата на 2017 Рік: R\$50,00
Інші Краї: US\$65.00 Амер. Доларів
Depósitos: BANCO ITAÚ
Ag. 3823 conta 16753-5
Banco BRADESCO
Ag. 6465 conta 0000122-8
Direção e Administração:
Rua Cândido de Abreu, 1579
Centro - Caixa Postal 02
CEP: 84400-000 Prudentópolis - PR
Fone: (42) 3446-1396 / 3446-2087
E-mail:
graficaprudentopolis@gmail.com
www.grificaprudentopolis.com.br
Proprietário:
Grafica Prudentópolis Ltda.
CNPJ 09583969/0001-07
Redator Chefe:
Pe. Tarcísio Zaluski, OSBM
Corretores Ortográficos:
Pe. Atanásio Kupicki, OSBM
Pe. Dionísio Bobalo, OSBM

Breve histórico sobre os 400 anos da OSBM Ordem Basiliana de São Josafat

Pronunciamento do Padre Elias Mareniuk, OSBM na Câmara de vereadores em Prudentópolis, dia 31 de outubro de 2018

No último dia 14 de setembro na abertura da Conferência que tinha um cunho científico sobre os 400 anos da OSBM, o nosso Arcebispo Maior, D. Sviatoslav Shevchuk, fazendo uma retrospectiva histórica, sublinhou: “O que significa a OSBM celebrar os seus 400 anos? O que realmente aconteceu há 400 anos? Porque chamamos os membros da OSBM de basilianos? Será verdade que esta Ordem surgiu a apenas 400 anos atrás? – e terminou ele dizendo – essas perguntas cabem não só aos basilianos, mas para toda a nossa Igreja Greco Católica Ucrâniana”. No fundo, para que se possa abarcar uma compreensão exata da existência tanto da Igreja Greco Católica Ucrâniana, como da própria OSBM, é preciso retroceder historicamente até Jesus Cristo.

A Igreja Católica conta com muitas Congregações Religiosas, no caso as Ordens Religiosas não são muitas, mas geralmente tem uma história secular. No caso da OSBM, que tem as suas raízes fundantes em São Basílio Magno, que por volta do ano 360 da nossa era cristã, a partir de uma longa viagem que Basílio Magno empreendeu para o Egito, Síria, Palestina e Mesopotâmia, com o intuito de conhecer mais a fundo o movimento ascético-monástico nos lugares onde era mais difundido do que na Ásia Menor e, não satisfeito com o que viu, fundou uma comunidade particular de vida cenobítica, que se distinguiu no empenho pela perfeição cristã, chamava-a de cristãos mais perfeitos. Sua comunidade se ocupava da vida comunitária, oração, assistência social, estudos e tinha uma Regra, que inclusive fora utilizada por São Bento na fundação da Ordem Beneditina. Aquela Ordem ou comunidade se espalhou pelo mundo médio-oriental e eslavo. Os séculos passaram até que em 1054, houve o Grande Cisma do cristianismo, quando católicos e ortodoxos atribuíram-se determinadas regiões. Nesse caso, o Oriente Médio, a Grécia e a Europa Oriental, com exceção da Polônia e Hungria, eram tidas como território ortodoxo. Quando em 1596, a Metrópolia de Kyiv, que compreendia a região da atual República Popular da Ucrânia, República da Belarus e República da Lituânia, assinou com o Vaticano a adesão à Sé de Pedro na cidade de Brest, atual Belarus, o que historicamente tomou das mãos dos ortodoxos russos uma parte da Igreja regional de então, nesse tempo os mosteiros basilianos viviam um período de crise institucional. Nos mosteiros viviam poucas pessoas e cada uma a seu bel prazer, sem nenhuma disciplina e muito menos vida comunitária, como determina a Regra de São Basílio Magno. Eis que em 1604, entrou num daqueles mosteiros um tal de Ivan Kuncevytz, que escolheu para si o nome Josafat, era uma pessoa carismática que se tornaria amigo de um calvinista convertido ao catolicismo e que se chamava José Benjamin Rutskyi. Ordenados padres, Rutskyi em 1608 e Josafat em 1609, uniram-se para reorganizar os mosteiros locais, começando a partir do mosteiro da SS. Trindade em Vilnius, capital da Lituânia. Ocupando-se da oração, estudos e recuperação das ruínas institucionais de então, os dois foram passo a passo reavivando a vida monástica local, a tal ponto que a comunidade cresceu vertiginosamente, sendo necessário abrir novos mosteiros ou com a aprovação do Rei da Polônia ocupar mosteiros que se encontravam abandonados, mas isso compreendia enfrentar a fúria dos ortodoxos russos, que não admitiam que católicos colocassem o pé no território deles. No entanto, Rutskyi e Josafat investiram na reforma da disciplina monástica, reforma dos imóveis, reforma no modo de viver a fé cristã e nisso no desenvolvimento da própria Igreja Greco Católica Ucrâniana, que poucos anos antes tinha oficializado a sua re-união à Roma e mantinha o seu calendário e ritual litúrgico bizantino. Uma das muitas causas dessa re-união é que a Metrópolia de Kyiv fazia parte do território do Patriarcado de Constantinopla e em 1588-9, quando o Patriarca de Constantinopla estava numa visita em Moscou, fora obrigado pelo czar Teodoro I, sob ameaça de morte, a assinar a criação do Patriarcado ortodoxo de Moscou. O Patriarca de Constantinopla Jeremias II assinou o decreto elevando ao status de Patriarca, o Metropolita Jove. Assim nasceu um novo patriarcado ortodoxo, o que traiu a Metrópolia-Mãe das igrejas eslavas com sede em Kyiv, que fora ignorada e por conhecer muito bem a índole imperialista de Moscou, refutava um patriarcado em Moscou, que unia visceralmente Estado-Igreja, o que se confirmou no decorrer dos séculos até hoje.

A partir de 1611, Rutskyi, amigo de Josafat, foi nomeado bispo auxiliar de Kyiv e Josafat assumiu em seu lugar a direção dos basilianos em Vilnius e como visitador dos demais mosteiros na região a mando da Metrópolia de Kyiv, que então cresciam rapidamente em número de membros e em qualificação. Logo mais, Rutskyi assume a Metrópolia de Kyiv e para os dias 19 a 26 de julho de 1617 foi convocado um Capítulo em Nahorodowicz - Belarus, que era uma espécie de reunião geral dos superiores de mosteiros basilianos, que então eram autônomos, para que decidissem unir os basilianos da região numa espécie de província unificada. Nesse Capítulo aconteceu a unificação dos basilianos na chamada então Congregação da Santíssima Trindade com sede em Vilnius, Lituânia. No final do Capítulo, o Metropolita de Kyiv, Rutskyi, trouxe uma carta que veio do Vaticano por intermédio do Rei Sigismundo III da Polônia, que nomeava Josafat para bispo coadjutor de Polotsk. Nesse Capítulo foi selada a sorte da nova OSBM, com a assinatura do Metropolita Rutskyj e do arquiemandrita Josafat Ivan Kuncevytz.

Algo similar repetiu-se aos 26 de agosto de 1739, quando em Lviv, Ucrânia, o então Metropolita Atanásio Scheptetskei, convocou os basilianos daquela região para que fundassem a segunda parte de basilianos que se chamaria Congregação de N. Sra. do Amparo. Essas duas Congregações (SS. Trindade e N. Sra. do Amparo), foram unidas numa só grande Ordem Basiliiana entre 26 de maio e 12 de junho de 1743 na cidade de Dubno, Ucrânia.

ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДШИХ НА РОЗДУМУ

О. Тарській Залуцький, ЧСВВ

Перед злом очі витріщаються, а перед добром замикаються

Так воно є, що коли ти зробиш добре діло, ніхто не бачить, а коли проспетишся і щось недобре накоїш, всі це бачать часто з перебільшеними очима. Сподієш щось негоже, якесь зло всі його ганять,

критикують, осуджують. Коли ж спроможешся на якесь добро, то очі всіх закриваються і ледви чи хтось буде це хвалити, звеличувати, виносити того, що добро робить, показувати його й ставити перед всіма. А чому воно так є? Бо так має бути. От пригляньмося до деяких прикладів.

Коли в садівника росте добре, буйне, дерево, він тим радіє, подивляється, але не вихвалюється перед всіма. Бо дерево на те було посаджене, щоб рости буйно й бути гарним. Коли ж в саді якесь дерево почне нидіти, вянути, сохнути. Тоді так, садівник коло нього ходить, кропить всякими речовинами, обтинає сухі гілля, підгноє. Це на те, щоб направити те, що не добре розвивається. Або на полі. Коли там, приміром, пшениця, чи кукурудза чи щось інше буйно виростає, хлібороб не приходить до кожної рослини, щоб її подивляти, вихвалювати. Він погляне, порадіє й йде далі. Але коли та рослина жовкне, нидіє, коли її підтинає хробак або якесь інше шкідливе створіннячко, хлібороб це критикує, цього не любить, йде рятувати, кропить, доглядає, щоб направити рослину. Що посаджене або посіяне, воно на те посаджене й посіяне, щоб виростати гарно й буйно й нема що тут багато заходитися коли воно так і виростає. Але є рація денервуватися, добачати недоліки, рятувати коли та рослина не виростає так як мала би виростати.

Інший приклад. В школі коли учні напишуть задачу й професор прочитавши, дає оцінку за те, що добре й не підкреслює червоним кольором всіх слів добре написаних. Підкреслює і звертає увагу на ті слова, які недобре написані. Це на те, щоб справити. Бо це обов'язок написати добре й коректно й тому вистачить дати добру оцінку й не потрібно вихвалювати, підкреслювати кожне добре написане слово чи речення. Що добре зроблене, його не підчеркується. Але що змилене, неправильне, на те звертається увагу, щоб справити.

Ще третій приклад. Убрання. Коли ми вдягнені в чисту й неподерту одіж, ніхто не вихвалює нас, що ми вживаємо чисте і неуподжене убрання. Але коли в убранні є якась вада, коли воно подерте, подіравлене, забруджене, несправне, всі на це звернуть увагу. От наприклад візьми вберися сорочку навиворіт. Відразу всі будуть показувати пальцем і будуть підсміхуватися або тобі просто скажуть, що ти взяв навиворіт сорочку. Але ніхто не буде казати тобі що ти вдягнувся в сорочку правильно. Так бо воно має бути й нема що за кожним правильно зробленим ділом говорити, що воно правильне.

Ще четвертий приклад. Коли ти добре й правильно їдеш авто, то міліція не буде тебе спиняти, вихвалювати, що ти добре їдеш. Але буде стримувати й штрафувати коли будеш переступати правила їзди й неправильно будеш провадити авто по дорогах. Так, бо водій має їздити після приписів, мусить заховувати закони й за це ніхто не буде його надгороджувати, вихвалювати. Він так мусить поводитися і кінець. Коли хоче бути шофером, то мусить прийняти закони шоферування.

Так воно є в житті людей. Це обов'язок всіх жити правильно й коректно, робити добро, поводитися гідно й чесно. Тому коли ти чесно живеш, то ледви чи хтось підійде до тебе й скаже, що ти чесний. Бути чесним це нормальне для людини. Коли говориш правду, ніхто не буде ходити за тобою і повторяти, що ти говориш правду. Так бо треба говорити правду. І так далі. За добре зроблене діло нема що всюди на кожнім кроці вихвалювати всіх.

Дорогий читачу, навіть Ісус Христос не дуже то вихвалював тих, що правильно жили й творили добро. Справді деколи й декуди таки хвалив, але в більшості звертав увагу, ганив, ганьбив, критикував зло. Так, бо зло не мало би належати до нашого життя й його треба за всяку ціну викоринювати, усувати. Тому не треба дивуватися, що за добро мало хвалиться, а зло тільки ганиться і критикується. Жити добре це мав би бути нормальний порядок в людей. А робити зло це щось ненормальне, неправильне й тому його треба викоринювати з душі і зло світу.

Uma palavra amiga para refletir

Pe. Tarcisio Zaluski, OSBM

Uma boa estratégia para acalmar a raiva

Família exemplar, bem casados, filhos receberam boa educação religiosa e cultural. Mas nem sempre os filhos seguem o que os pais propõem, principalmente na adolescência e chegando à idade mais adulta, começam a ter suas opiniões, muitas vezes diferentes das que receberam dos pais. O filho mais velho começou a procurar amiga para sua vida, encontrou uma e veio o namoro. Mas como ainda não dirigia o carro e mais ainda que o carro ficava ocupado pela mãe que trabalhava, ele teve que pedir da mãe para levá-lo até a casa da namorada e depois marcava o horário para ela chegar e levá-lo de volta para casa. Mas o pai viu que isso de usar o carro da mãe para ir e voltar da casa da namorada, resolveu cortar essa regalia. Um dia disse ao filho: chega de usar a mãe para o teu namoro, vamos parar com isso, dê um jeito de arranjar uma maneira de se encontrar com a moça sem pedir que a mãe te leve. Pode ir de bicicleta e até a pé, pois não é tão longe. Mas parece que você quer fingir de um grã-fino diante da namorada. De hoje em diante você vai parar com isso. Continue o namoro, mas sem tomar tempo da mãe. O filho ficou furioso, começou a reclamar. Exaltado, chegou a ponto de falar de suicídio e naquela raiva pediu ao pai: dê-me uma arma e vou me matar. O pai, com toda a calma, disse que sim, vai lhe dar a arma e mandou que esperasse um pouco. Saiu da sala e logo voltou e deu ao filho não um revólver, mas um terço, dizendo: “Tá aí, filho, esta arma é muito melhor do que aquela que mata. Essa te leva a respeitar e amar a vida, essa te ensina a ser bom filho, respeitar os pais e aceitar o que os que têm mais experiência decidem te dizer.” Entregou ao filho o terço, pedindo que usasse essa arma. O filho amoleceu de imediato, levou o terço, beijou-o com respeito e pediu desculpas ao pai pela raiva que teve. A partir daquele dia as coisas mudaram. Ele participava do terço que se recitava na família, obedecia, deixou de usar a mãe de taxista e respeitava a irmã e o irmão mais novo.

É um simples exemplo que aconteceu numa família que agora vive unida e no mútuo respeito alimentado pela oração, especialmente pela recitação do terço em família.

Você é propenso a ter ataques de raiva? Gosta de xingar, chutar coisas ou berrar palavrões, assustando todos ao redor? Sente o sangue ferver por algo que não te agradou, você deve encontrar uma forma de controlar a raiva antes que ela tome conta da sua vida.

Faça uma caminhada. Uma caminhada vai ajudá-lo a se distanciar do problema e a queimar um pouco dessa energia negativa imediatamente. Se estiver no meio de uma discussão acalorada, não há nada errado em dizer, "Vou dar uma volta". A maioria das situações não requer uma reação imediata.

Controle o primeiro impulso. Muitas vezes, esse primeiro ímpeto pode ser violento, destrutivo e irracional. Não piore as coisas deixando-se levar pela raiva.

A meditação, a reza, do terço, poderá ajudá-lo a controlar as emoções. Portanto, se sentir que está perdendo o controle sobre o temperamento, recorra à oração. Transformar a oração e meditação em um hábito matinal, vai torná-lo uma pessoa mais calma no geral.

Concentre-se nos pensamentos positivos que isso vai passar. Sou forte o bastante para lidar com isso. Situações desafiadoras são oportunidades de crescimento.

Durma o suficiente. Se tiver dificuldade para dormir, consulte um médico. Ria sempre que possível. Isso pode ser difícil, principalmente quando você estiver muito irritado, mas pesquisas demonstram que sorrir e dar risada pode animá-lo um pouco, mesmo quando você estiver zangado. Passar mais tempo rindo poderá ajudá-lo a não se levar tão a sério e fazer com que seja mais fácil encontrar humor em situações difíceis.

Audiência: “A esperança cristã nos leva sonhar com um mundo melhor” O Papa indica que a monotonia o tédio e a melancolia causam uma erosão interna que nos deixa vazios

(ZENIT – Cidade do Vaticano, 27 Set. 2017).- O Papa Francisco durante a audiência na praça de São Pedro, onde chegou com o jeep aberto, e ao passar pelos corredores cumprimentou a muitos dos cerca de trinta mil fieis, antes de iniciar a catequese sobre a Esperança cristã.

“A esperança, virtude que move o coração a buscar um futuro melhor, mesmo em meio às amarguras presentes da vida, pode se deparar com alguns obstáculos”, disse. E precisou que “o primeiro inimigo da esperança é a ilusão da saciedade, de achar que já se possui tudo, que não é necessário desejar mais coisa alguma”.

“Ao contrário -indicou o Sucessor de Pedro- a esperança é a virtude dos humildes, daqueles que não se contentam com as garantias alcançadas, mas estão sempre buscando um bem mais precioso, capaz de mudar este mundo. Por isso, o pior obstáculo para a esperança é o coração vazio”.

O Papa Francisco reconheceu que “trata-se de um perigo que nos ameaça a todos, mesmo aos cristãos” e que “os antigos monges alertavam para a tentação da acídia, ou seja, de nos deixarmos levar pela monotonia, tédio e a melancolia, que causam uma erosão interna que nos deixa vazios”.

Por isso assegurou “devemos combater essas tentações, na certeza de que Deus nos criou para a felicidade; para isso invoquemos o nome de Jesus, que venceu o mundo e é capaz de vencer em nós tudo aquilo que se opõem ao bem”. E concluiu: “Ele não deixará que nos roubem a esperança”.

“Saúdo todos os peregrinos de língua portuguesa, em particular os fiéis de Arruda dos Vinhos e Sobral e os diversos grupos do Brasil. Queridos amigos, a esperança cristã nos leva a olhar para o futuro como homens e mulheres que não se cansam de sonhar com um mundo melhor. Que Maria, causa da nossa esperança, vos guie nesse caminho”.

ÚLTIMO AVISO

Caros leitores do Jornal Prácia e da Revista Missionário Ucrâniano no Brasil

Estamos realizando a atualização do cadastro dos assinantes, para melhoria dos nossos serviços de postagem e entrega e para padronização do pagamento da taxa de renovação anual. Em 2018 a taxa anual poderá ser paga através de Boleto Bancário.

O boleto deve ser registrado no sistema bancário com a informação do **nome e do número do CPF ou do CNPJ do pagador**. Isso é uma exigência do Banco Central.

Por isso, pedimos para que os dados sejam preenchidos corretamente, com letra legível, principalmente o nome completo e o CPF.

Nos casos em que o cadastro esteja em nome de algum grupo, por exemplo “Apostolado de Oração”, em nome da comunidade, escola ou outros, pedimos para que seja preenchido o **nome e CPF de uma pessoa responsável, ou nome e CNPJ da empresa responsável pelo pagamento**. O nome e endereço da entrega (destinatário) poderá ser diferente do endereço do pagador.

Atenção: Os cadastros que não obtivermos resposta **serão automaticamente cancelados**. Por isso, pedimos encarecidamente, para aqueles que ainda não o fizeram, nos enviem a ficha de atualização. A ficha de atualização poderá ser enviada através de um dos seguintes meios:

- **Pessoalmente**, na Gráfica Prudentópolis
- **E-mail**: graficaprudentopolis@gmail.com
- Através do **site**: www.graficaprudentopolis.com.br/assinaturas
- **Telefone**: (42) 3446 1396
- **WhatsApp**: (41) 9 9626 8408 (enviar foto da ficha preenchida)
- **Facebook**: www.facebook.com/GraficaPrudentopolis (enviar foto da ficha preenchida)
- **Correio** – através de carta, no seguinte endereço:
Gráfica Prudentópolis
Rua Cândido de Abreu, 1579
84400-000 PRUDENTÓPOLIS - PR

Блаженний Северіян Бараник, ЧСВВ

ASSOCIAÇÃO E COMUNIDADE DO TRATAMENTO DO ALCOOLISMO E DEPENDENTES QUÍMICOS-ACTA.

EDITAL DE CONVOCAÇÃO

A Diretoria da Associação e Comunidade do Tratamento do Alcoolismo e Dependentes Químicos-ACTA, através de seu Presidente, nos termos das normas Estatutárias em vigor, convoca por este EDITAL, todos os associados constantes no Artigo 5º, para participar da Assembléia Ordinária, que realizar-se-á no dia 29 de NOVEMBRO de 2017, das 19,00(dezenove) às 21,00(vinte e uma)horas, na sede da entidade situada no Prol. da Rua Cel. João Pedro Martins, s/n, Linha Inspetor Carvalho – Prudentópolis-Pr., para deliberar sob a seguinte

ORDEM DO DIA:

- eleição da Diretoria e Conselho Fiscal para o exercício 2018/2019;
- prestação de contas do exercício anterior;
- assuntos gerais.

Prudentópolis, 30 de outubro de 2017.

Presidente da ACTA
Valter Camargo.

Северіян Бараник народився 18 липня 1889 року. Місце народження невідоме. До Чину Святого Василія Великого вступив 24 вересня 1904 року в Крехові. Там, після закінчення новіціату, склав свої перші чернечі обіти (16 травня 1907 року), а 21 вересня 1910 - довічні. Святу тайну священства прийняв на чужині 14 лютого 1915 року. Після повернення на рідну землю його було призначено до Жовківського монастиря, до вогнища, де палало любов'ю Серце Христове і через «Місіонер» несло проміння тепла і світла до всіх закутків нашої країни. У школі катехит-ієромонах Северіян відкривав дітям очі на Божу любов. Окрім того, редагував дитячий журнал "Наш приятель», активно працював на парохії. Він очолював Марійське Товариство для молоді й ремісників, Товариство Апостольства Молитви гідної смерті, був настоятелем сиротинця, давав науки монахам та реколекції для вірних. Усюди та завжди він - сам радісна душа й радість для інших. Він нікого не скривдив, нікого не образив, для всіх був привітний, щирий, доброзичливий. Та недовго втішалися діяльністю ієромонаха Северіяна у Жовкві, бо вже 1932 р. його призначили ігуменом монастиря ОО.Василіян та парохом церкви Святої Трійці в м. Дрогобичі, одному з важливих церковно-релігійних осередків Галичини. Як ігумена, отця Бараника чекало тут чимало труднощів і радощів, однак, мабуть, ніхто тоді ще не думав, що саме в Дрогобичі закінчиться його життя, як і у перших віках християнства - мученицькою смертю. З приходом на Україну «старшого брата» і його «визвольної» більшовицької армії церковно-релігійне життя помітно завмерло назовні, хоча в середині воно ще більше скріпилося в своїй релігійній інтенсивності. Незважаючи на важкі обставини, отець Северіян постійно енергійно працював, давав реколекції гощо. Для людей працював як монах-священик, все старався допомогти їм, щоб мали легший доступ до Бога.

З приходом радянських військ у Дрогобич енкавееівці заборонили ієро-монахам Баранику та Сеньківському виходити поза монастирську обитель, мотивуючи це вимогами військового часу. Вірні радили отцям якнайшвидше вийти з монастиря і перечекати гарячий час, але ієромонахи не хотіли цього слухати, відповідаючи: «Як нас не застануть, можуть на всіх помститися, краще вже ми потерпимо». Вони висповідались і терпеливо чекали сподіваного. НКВС забрало їх до Дрогобицької тюрми 26 червня 1941 року - і більше живими їх ніхто не бачив. Два-три дні пізніше прийшли німці й дозволили людям шукати своїх рідних на території тюрми. Те, що відкрилось людському взорові, було справжнім жахом. Розповідає пан Йосиф Ластов'як: «В кінці червня 1941 року фронт наблизився до Дрогобича. Більшовицька влада намагалась замести свої сліди. Я бачив позаду тюрми велику яму, яка була замаскована, присипана піском і утрамбована катком. Коли більшовики відступили, прийшли німці, і люди кинулися до тюрми, щоб віднайти своїх рідних. Німці впускали по декілька осіб на територію в'язниці - впізнавати замордованих рідних, а більшість людей стояла під брамою. Я, буди хлопчиною, біля брами нічого не бачив, тому відійшов набік і виліз на дерево. Був страшний сморід.., я бачив, як німці послали людей розгортати яму, яка була присипана піском. Яма була свіжа, бо люди її розгортали руками і витягували тіла замордованих людей. Біля ями був навіс, а під ним я побачив мертве тіло отця Северіяна Бараника ЧСВВ, що було дуже пошкоджене внаслідок гортур у в'язниці: тіло неприродно напухле, чорне, страшне лице, а батько пізніше розповів, що на грудях був також вирізаний хрест. Тіло о. Бараника я бачив на відстані 10-15 метрів». Через кілька років після закінчення війни місцевий прокурор, оповідаючи п.Софії Морській про те, що діялось тоді в гормі та, зокрема, про отців розповів: «Одного з них зварили в котлі і дали їсти в'язням, інших закопували по шию в землю і ходили по їхніх головах».

ATUALIZAÇÃO DO CADASTRO

Pracia Missionar

Nome completo: _____

Data de nascimento ____/____/____

Número do CPF ou CNPJ: _____

Endereço: _____
Número: _____ Compl. _____

Bairro, localidade: _____

Cidade: _____

Estado: _____ CEP: _____

Telefone: _____

E-mail: _____

Paróquia: _____

NOME E ENDEREÇO DE ENTREGA

Escolha **uma opção** de entrega:

( ) No mesmo endereço informado acima

( ) Recebe na Paróquia (Igreja)?

Qual: _____

( ) Outro endereço de entrega – complete abaixo.

Nome: _____

Endereço: _____

_____ Número: _____ Compl. _____

Bairro, localidade: _____

Cidade: _____

Estado: _____ CEP: _____

OBS: Não enviar dinheiro pelos correios.

Nossa Grande Mãe Krefer

No dia 23 de julho de 2017, na igreja Santíssima Trindade da Colônia Marcelino, Mun. São José dos Pinhais, durante a celebração da Divina Liturgia, a Família Krefer e a Comunidade reuniram-se para louvar a Deus pelos 90 anos de vida da Senhora Maria Baran Krefer.

Na introdução, o Pe. Valdemiro Eufrem Krefer, OSBM destacou a celebração de ação de graças pela vida da Mãe Maria Baran Krefer, que estava completando 90 anos. Destacou a importância da oração em nossas vidas e que a Mãe nos ensinou desde muito pequenos. A Mãe costuma dizer que chegou até esta idade e tem boa saúde devido a um remédio muito eficaz: a oração de cada filho por ela.

O celebrante principal foi o Pe. Teodoro Hanicz, OSBM; concelebraram os Padres Mateus Krefer, OSBM, Eufrem Krefer, OSBM, Arcenio Krefer, OSBM, filhos de Dona Maria, e também os Padres Domingos Starepravo, OSBM e Sérgio Ivankio, OSBM.

A homilia foi proferida pelo Pe. Teodoro Hanicz, OSBM. Ele destacou duas virtudes da Dona Maria: a sua fé, religiosidade, participante ativa na Igreja e na Comunidade. Gosto pela leitura. Maria gosta muito de ler o jornal "Pracia" e a revista "Micionar" e outros livros religiosos. Este exemplo deveria ser seguido pelas crianças, jovens e adultos presentes na celebração. Lembrou aos jovens universitários o quanto a leitura é importante, pois enriquece a pessoa culturalmente e, à pessoa idosa, estimula a memória.

Ao final da Divina Liturgia, o Pe. Arcenio Krefer, OSBM leu uma mensagem em nome dos filhos: Quem é a Mãe Maria? Nasceu aos 19 dias do mês de julho de 1927. Com 7 anos de idade, recebeu o Sacramento da Eucaristia e, dia 31 de janeiro de 1942, com 14 anos de idade, recebeu o Sacramento do Matrimônio. Com 15 anos e meio tornou-se mãe do seu primeiro filho – Tadeu; assim, teve mais 11 filhos.

Sempre foi uma mulher guerreira, batalhadora, ajudava o nosso Pai Alexandre na lida do cultivo da terra, dando conta ainda dos afazeres da casa e dos cuidados com os filhos.

Mãe Maria, mulher de estatura baixa, porém, uma grande mulher, principalmente na sua fé. Quando éramos pequenos, incentivava-nos todas as noites a rezar o terço ajoelhados diante de várias imagens, quadros e ícones e, principalmente, dos Sagrados Corações de Jesus e Maria. Cuidava também para que fizéssemos as orações todas as manhãs e, aos domingos – ir para a igreja.

Mas o tempo foi passando e cada um de nós seguiu o seu caminho... Quatro filhos seguiram a vida sacerdotal, duas filhas seguiram a vida consagrada e cinco a vida matrimonial. As nossas opções de vida sempre foram respeitadas por ela e pelo nosso Pai Alexandre. Ajudavam-nos com suas orações e conselhos.

Admiramos muito a sua grandiosidade na fé, pois, no dia 5 de fevereiro de 2016, o filho Padre Doroteo partiu para a eternidade. Ficamos preocupados com a sua imensa dor, porém ela nos deu uma grande lição de fé; ela nos disse: "Se tudo isto é vontade de Deus, nada podemos fazer". "Que seja feita a vontade de Deus!"

Mãe, hoje a Senhora faz 90 anos... quanta alegria! Queremos agradecer a Deus pela sua existência, pela sua presença entre nós. Quando alguém de seus filhos chega na sua casa, a Senhora sente muita alegria, muito amor, nos recebe de braços abertos e logo vai ajudar a preparar alguma coisa para comer. Por outro lado, quando um de seus filhos passa por algum problema, a Mãe ajuda-nos com suas orações ou diz palavras sábias através de bons conselhos.

Mãe, hoje só temos que agradecer por tudo que a Senhora tem feito por nós, por isso, receba de cada filho uma rosa, sinal da nossa eterna gratidão por tudo o que fez e faz por nós. O Padre Doroteo será representado na pessoa do Padre Teodoro. Enquanto entregamos as rosas, consagramos a nossa Mãe sob a proteção de Nossa Senhora cantando "Під Твій Покров!"

Enquanto o coral cantava "Pit Tviy Pokrov", cada filho entregava uma rosa em sinal de amor e gratidão por tudo que a Mãe fez e faz por cada um. O Padre Doroteo, foi representado pelo Pe. Teodoro Hanicz, OSBM.

O Sr. Mauro Ivankio, sua esposa Sandra Krefer Ivankio, seus filhos Tiago e Aline, e sua cunhada Simone Krefer Prestes, cantaram a música "Nós te amamos

vovó", representando todos os netos e bisnetos da Aniversariante. Em seguida, o Pe. Arcenio leu o poema em ucraniano "Для Мами", composto pelo Pe. Gabriel Haber, OSBM, Superior Provincial dos Padres Basilianos no Canadá.

Мамцю наша рідна, у Ваших дев'ятдесять літ,
Ці ніжні стрічки ми Тобі; Найдобрішій на цій землі.
Нехай печаль у дім Ваш не заходить;
Нехай хвороба минає стороною.
Ми весь світ помістили у долоні,
І тобі даруєм, ми одній єдиній;
Але, – це замало б бути,
Щоб воздати за твою добру-доброту.
Ми все життя, наша мила МАМО,
Перед тобою в незплачених довгах;
Спасибі, рідна, за те що нас зростала,
За те, що взамін нічого не просила;
Що горе й радість шматуючи ділила.
Кращої долі бажаючи нам, –
Красива, дбайлива, ніжна-з-пренижних,
Ти, нам весь час потрібна!

No final, todos cantaram "Mnohaia Lita". Dona Maria recebeu os cumprimentos. Após a celebração, os convidados foram recepcionados na casa da mãe com almoço. Além dos Padres citados acima, estavam presentes: Pe. Basílio Koubetch, OSBM – Chanceler da Metrópolia; Pe. Antônio Royk Sobrinho, OSBM – Superior Provincial dos Padres Basilianos no Brasil; Pe. Mário Marinhuk, OSBM – Superior do Convento e Seminário Maior de São Basílio Magno e algumas Irmãs Servas de Maria Imaculada.

Após o almoço, todos foram convidados a participar do bingo, pois a aniversariante gosta deste tipo de diversão. Enquanto acontecia o bingo, por volta das 16 horas, a aniversariante recebeu a ilustre visita do Arcebispo Metropolitano Dom Volodemer Koubetch, OSBM, que cumprimentou a aniversariante e os convidados. Enquanto a aniversariante cortava o bolo, não se passou sem o tradicional "Mnohaia Lita".

"Bendize ao Senhor, ó minha alma, e tudo o que há em mim, faz seu nome santo. Bendize ao Senhor, ó minha alma, e não esqueças nenhum dos seus benefícios". Oração do salmista utilizada pelo Pe. Teodoro em sua homilia.

Deus seja louvado pela vida da nossa querida e grande MÃE!!!

Teresinha Inês Krefer Claudino

Многих літ, Пані Маріє Крефер!

З нагоди 90 літ життя Марії Баран Крефер, родина справила для неї гарний святковий день з Благодарственнею Літургією в церкві Пресвятої Трійці на Марцеліні. Марія є матір'ю чотирьох священиків: Доротея (покійний), Матея, Ефрема й Арсенія і двох дочок сестер служебниць: Надії і Аделі. Ціла родина глибоко релігійна. На святкуванні були присутні три сини василіяни й отці василіяни Теодор Ганиш, який обслуговує колонію Марцеліну, Василь Ковбич - канцлер митрополії, Домінік Стареправо і Сергій Іванків. Пізніше ще приїхали привітати ювілятку Впрр. Отці Антоній Роїк - протоігумен і Ілля Маринюк - заступник протоігумена, а вкінці звеличив свято своєю присутністю Митрополит Володимир Ковбич.

Для Марії Крефер, з нагоди такого великого й гарного ювілею, бажаємо ще багато щасливих літ життя і Праця та Місіонар вітають і радіють з вірності Марії в довголітній постійній передплаті й читанні цих наших двох часописів.

Нехай Господь провадить дорогою прикладного християнського життя і багословить ще на довгі літа!

Від редакції Праці й Місіонаря

МОЛОДИМ ЧИТАЧАМ

Шахрай і корчмар

Для молодшого шкільного віку

Езоп. Байка

Був собі колись хитрий хлопець, який, замість того щоб чесно жити й працювати, часто лукавив і ошукував довірливих людей. Набридло йому сільське життя, і надумав він до міста податися. Зранку вирушивши в дорогу, надвечір дістався до однієї корчми й зупинився заночувати. Смачно повечеряв, добре виспався на м'якій постелі і вранці був бадьорий та веселий. Хутенько одягся та й пішов снідати, наспівуючи пісеньку. Корчма була порожня, а корчмар сидів на порозі й грівся на сонці.

— Бачу, небагато в тебе гостей, — каже хлопець.

— Сьогодні свято, хлопче, люди відпочивають; опівдні поприходять сусіди — випити по келиху вина.

Нагодував корчмар подорожнього та й сів з ним на порозі.

— Коли б я навіть не знав, що сьогодні свято — однаково здогадався б, — сказав хлопець. — Бо на тобі святкова одіж.

— Ще й нова-новісінька, — гордовито відповів корчмар. — Нині вперше вбрався.

— Носи на здоров'я, — промовив хлопець, хитро поблискуючи очима.

«Далебі, він зовсім дурний, — подумав, — тож треба так зробити, щоб одіж стала мосю».

— Дякую, парубче, — сказав корчмар. — Чи далеко вибрався?

— До міста. А ти давно тут живеш?

— Давно. З діда-прадіда й нікуди ще не виїздив.

— Невже ніколи не подорожував?

— Ніколи. Але дуже б мені хотілося побачити море. А ти коли-небудь його бачив?

— Чи бачив я море? — засміявся хитрун. — Та в мене ж батько моряк і має свої кораблі, що плавають усіма морями світу. Я ще змалечку плавав по чужих краях. Пам'ятаю, пливли ми якось до Корінфа; на другий день знялася буря, й корабель почало кидати з хвилі на хвилю.

По цих словах хлопець позіхнув і завив по-вовчому.

— Чого ти так виєш? — перелякано спитав господар.

— Як тобі сказати, чоловіче добрий, напевне, мені пороблено. І сам не збагну, що це таке. Коли отак позіхну тричі та завию — зразу перекидаюся на вовка. А хто попадеться в мої пазури — вже не вирятуються.

Уавв! — удруге позіхнув хлопець.

Зблідлий корчмар підвівся з порога, але хитрун ухопив його за полу.

— Не кидай мене, чоловіче добрий, посидь ще трохи, потім забереш мій одяг, навіщо ж має пропадати. Бо я перегодом знову стану людиною... Уавв! — хлопець роззявив рота й позіхнув, не випускаючи поли.

— Рятуйте! — заволав корчмар. — Він знову позіхає!.. Це ж він зараз перекинеться на вовка! О лихо!

Та й кинувся тікати до корчми, а вскочивши туди, засунув за собою двері.

Але одіж його лишилася в руках хитруна.

Довго сидів корчмар, зачинившись, трусячись із жаху. Нарешті почув стукіт у двері та людський голос:

— Ти що, не торгуєш сьогодні? Корчмар упізнав голос свого доброго приятеля й зрадів.

— Зараз одчиню! Але спершу скажи — тобі вовк не траплявся, коли ти йшов до мене?

— Вовк? — здивувався той. — Та звідки б він тут узявся?

Корчмар осмілів і, відчинивши двері, розповів приятелеві про халепу, що трапилася з ним.

— Далебі, я ще дешево відбувся — зберіг собі життя.

— Ну ж і дурень! — зареготав приятель. — Пройдисьвіт наверх тобі казна-чого, аби забрати нову одіж. А міг би забрати й більше. Така кара спостигає диваків, які вірять усьому, що бовкне перший-ліпший шахрай, не думаючи, чи то правда, а чи вигадка.

Засмійся

Жарти для дітей

— Тьотю, у вас є таке мило, щоб з нього була біла шума?

— Щось не розумію тебе... Чому тобі такого мила, та ж всяке мило видає білу шуму.

— Я купляв всяке, і зелене, і жовте, і рожеве мило, а шума завжди чорна...

— Ти був сьогодні в дентиста?

— Був.

— Ну й що? Зуб більше не болить?

— Не знаю. Лікар залишив в себе той, що болів.

— Ти давно граєш у футболу? — запитують у десятилітнього Івася.

А він відказує:

— З дитинства, коли ще був дівчаком....

Юля спитала мами: “А чи ти, мамо, знаєш, що важливіше, сонце чи місяць?”

-Я не знаю, а скажи мені ти.

А я знаю. Місяць важливіший, бо світить в очі коли темно а сонце в день коли й так ясно....

Пише Юзьо Шило

Ой,

Коли хочеться когось заохотити, щоб записав собі Працю або Місіонарію, то почувте дескулпу - ном сий лир инь укрáйно. А то не жи ном сабе лир, але сімплезминти, щоб не брати газети. Як ном сабе инь україно, то тинь ки сабир инь бразілійро, бо ж всі ходили до школи і напевно сінавчити лир і ескревир. А то що ном сий лир то ном є неньума дескулпа, бо наші гобі ревісти, так Праця як і Місіонарію мають написано і инь україно і инь бразілійро. Тому та дескулпа жи ном сий лир иь україно то просте крутіїство. Треба сказати, що наші люди чомусь так здичіли, що сівчипили до телевізому і думають жи то пра илис баста і скуйтандо і виндо телевізом вони наберут мудрости. Але не наберут ніякої мудрости, а сінавчут тодо ки тіпо де бестийрас. Бо що та телевізом нині показує, то да вергоня, що таке сідіє но Бразіл католіко. Або дехто думає, жи сідивит на той ватзапе і то сьига пра сабир тудо. Той ватзапе, селулар і всяке подібне то не приносить ніякої культури, а вчит бестийрас. Ви напевно сідивити на телевізію до Фавстом. Він йного разу ном файз тимпо сказав, що селулар до пініко да сосієдаде. Там сізбирає вся сужийра. Ном него, жи так телевізом як і селулар то є щось файне жи людина видумала. Але пра ки іссо є узадо, то ном є неньума текніка, ані прогресо, але корупсом да сосієдаде. Добре сівживає на всяке зло. З селуларом так сідіє, жи часто вдома не вогориться, але баста вийти на дорогу, вже розмовляють синь парар, а коли сівернут додому, оутра вийз перестают вогорити...Бо фалар но телефоне то сіки, а фалар инь каза то брега...

Сівернімо до того, же ном сий лир. Не ном сабе, але є муйто майс мельор сказати “ном керо лир”. Сістало тому кілька років о сегінте: вотец ходив з кропилем і офересував книжку Лівро да Фамілія. Господар не дуже то хотів вкупити, але щоб сівідчипити взєв гроші і заплатив за ту ревісту, а вотец поставив її на одну полицю но армарію. Минув цілий рік і на другий рік отра вийз прийла візіта дас фаміліяс. Минув рік і в тій господарці ще минулого року падре лишив на полиці Лівро да Фамілія тудо мудоу. Нові мотосіклетас і карос коло хати, стратори, а инь муйтос лугарис нові файні хати. Ну там де вотец минулого року продав той Лівро да Фамілія хата та сама і в хаті квазі все те жи було но ано пасадо те саме, але коло хати авто і стратор. А коли був у тій хаті і розмовлев з господарями, оутра вийз хтів вендир о Лівро да Фамілія. Але сіподивив, там на полиці вже був той лівро. А новіаде - той лівро стояв но мизмо лугар жи вотец минулого року поставив! Вотец сіподивив, то була та сама книжка жи він там на полицю поставив ще но ано пасадо і так вона сізберегла так само й там само, інтйра, синь сир аберта.... Вотец вже тепер не мав коражинь офересувати нову свіжу, бо ще ніхто ном абріу о лівро ки фой вендідо но ано пасадо...

Тепер воно сідіє так жи люди сівзели до телевізому й селулар, а читати щось добре не хочуть. Ніц не кажу, телевізом добра, селулар добрий, то є прогресо, але ані телевізом, ані селулар не заступить книжки або газети. На телевізом і на селулар є гроші і то не малі, а на нашу газету нема, бо то тих сінквінта, а цього року сесинта реайс то забагато. Та ж сінквінта або сисинта реайс хлопи згастують квазі кожної суботи й неділі в барі або на труко. Сізабавити, випити сервижю треба, бо на те вона є. Але преціза тикже трошки сінавчити більше і читати щось добре. Телевізом і селулар не навчат ніякої мудрости, а навчат дурниць які ном сервинь пра нада на віда.

Ваш Юзьо Шило

ЖИТТЯ НАВЧАЄ

Якщо справді твоє серце

розчулене й болить, незалежно з

якої причини, не замикайся в собі,

а шукай помочі поза собою. Може

не буде легко знайти ту поміч “

кому звіритися? Хто буде мене розуміти й допомгти як

можу заспокоїти серце й запровадити в собі мир і

радість. Але коли будеш щиро шукати помочі знайдеш її,

а головно коли будеш вдаватися до Бога, він ніколи тебе

не розчарує.

